

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 422/2012-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 3. októbra 2012 predbežne prerokoval sťažnosť D. T., K., prechodne bytom Česká republika, zastúpeného advokátom JUDr. R. K., K., ktorou namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Obo 134/2010, 3 Obo 148/2010 z 29. novembra 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť D. T. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 27. júla 2012 doručená sťažnosť D. T. (ďalej len „sťažovateľ“, v citáciách aj „žalobca“), ktorou namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej

republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“, príp. „odvolací súd“, v citáciách aj „porušovateľ“) sp. zn. 3 Obo 134/2010, 3 Obo 148/2010 z 29. novembra 2011.

2. Sťažovateľ uviedol, že „podaním zo dňa 07. 07. 2010... požiadal v konaní sp. zn.: 28 Cb/2/2002 vedenom Krajským súdom v Bratislave ako súdom prvostupňovým... o oslobodenie od súdneho poplatku a zároveň o pridelenie právneho zástupcu ex offo...

Dňa 02. 08. 2010 prvostupňový súd vydal uznesenie, ktorým rozhodol, že sťažovateľovi nepriznáva oslobodenie od súdneho poplatku ako ani neustanovuje advokáta...

Voči vyššie uvedenému uzneseniu sa sťažovateľ... odvolal, s tým, že okrem iného v odvolaní zdôraznil, že prvostupňový súd rozhodol vo veci bez toho, aby bol sťažovateľ vyzvaný na preukázanie svojich osobných, majetkových a zárobkových pomerov, resp. aby sťažovateľ preukázal oprávnenosť svojho nároku na oslobodenie od súdneho poplatku a ustanovenie advokáta ex offo...

Uznesením zo dňa 29. 11. 2011 odvolací súd (t. j. najvyšší súd, resp. porušovateľ, pozn.) potvrdil rozhodnutie prvostupňového súdu, s tým, že sa plne stotožnil s rozhodnutím súdu prvého stupňa...

Proti vyššie uvedenému uzneseniu porušovateľa podal v zákonom stanovenej lehote sťažovateľ dovolanie, ktoré však Najvyšší súd... uznesením, sp. zn. 2 Obdo V/7/2012 zo dňa 31. 05. 2012, ktoré bolo následne doručené právnomu zástupcovi sťažovateľa dňa 09. 07. 2012 odmietol ako údajne neprípustné...“.

3. Podľa názoru sťažovateľa „napadnutým (odvolacím, pozn.) uznesením došlo k porušeniu jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy... a... podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru... tým, že porušovateľ: - nepostupoval v zmysle platnej a účinnej právnej normy a – napadnuté uznesenie nedostatočne odôvodnil“. Namietal najmä, že vo veci konajúce súdy ho nevyzvali „na preukázanie ... osobných, majetkových a zárobkových pomerov, resp. na to, aby preukázal oprávnenosť svojho nároku na oslobodenie od súdneho poplatku a ustanovenie advokáta ex offo“ (pozri tiež bod 2).

4. Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„I. Základné právo sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy... na súdnu a inú právnu ochranu a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru..., ktorým je Slovenská republika viazaná, uznesením Najvyššieho súdu... sp. zn. 3 Obo/134/2010, 3 Obo/148/2010 zo dňa 29. 11. 2011 porušené bolo.

II. Uznesenie Najvyššieho súdu... sp. zn. 3 Obo/134/2010, 3 Obo/148/2010 zo dňa 29. 11. 2011 zrušuje a vec vracia najvyššiemu súdu... na ďalšie konanie.“

Súčasne požiadal o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 1 000 € a náhradu trov konania.

5. Ako dôkazový materiál sťažovateľ k sťažnosti pripojil *„Žiadosť o oslobodenie od súdneho poplatku a pridelenie právneho zástupcu ex offo“* zo 7. júla 2010; uznesenie Krajského súdu v Bratislave č. k. 28 Cbs 2/02-864 z 2. augusta 2010; uznesenie najvyššieho súdu ako súdu odvolacieho sp. zn. 3 Obo 134/2010, 3 Obo 148/2010 z 29. novembra 2011; dovolanie z 30. januára 2012 proti tomuto uzneseniu a dovolacie uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 2 Obdo V/7/2012 z 31. mája 2012, ktorým dovolanie sťažovateľa *„podľa § 243b ods. 5 veta prvá O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/, ako neprípustné odmietol“*.

II.

6. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

8. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa skúmajúc, či nie sú dané dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

9. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

10. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu verejnej moci (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (napr. sp. zn. I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 168/05, I. ÚS 350/2011).

11. Podľa judikatúry ústavného súdu základné právo na súdnu ochranu a právo na spravodlivé súdne konanie zaručuje každému právo na prístup k súdu, ako aj konkrétne procesné garancie v konaní pred ním (I. ÚS 26/94). Základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) sa možno domáhať v medziach a za podmienok ustanovených vykonávacími zákonmi (napr. III. ÚS 124/04). Ústavou zaručené základné právo na súdnu ochranu vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy a taktiež aj právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1

dohovoru neznamená právo na úspech v konaní pred všeobecným súdom a nemožno ho účelovo chápať tak, že jeho naplnením je len víťazstvo v súdnom spore (II. ÚS 21/02, IV. ÚS 277/05).

12. Sťažovateľ podanou sťažnosťou na ústavnom súde namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 3 Obo 134/2010, 3 Obo 148/2010 z 29. novembra 2011, ktorým potvrdil prvostupňové uznesenie krajského súdu č. k. 28 Cbs 2/02-864 z 2. augusta 2010 o nepriznaní oslobodenia od súdnych poplatkov a neustanovení sťažovateľovi advokáta. Podstata namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru spočíva predovšetkým v namietanom nezisťovaní opodstatnenosti dôvodov jeho žiadosti zo 7. júla 2010 a nedostatočnom odôvodnení napadnutého uznesenia odvolacieho súdu (pozri body 2 a 3).

13. Najvyšší súd v odvolacom konaní označeným uznesením potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa o nepriznaní oslobodenia od súdnych poplatkov a neustanovení advokáta. Ústavný súd v tejto súvislosti poznamenáva, že najvyšší súd predmetným uznesením v merite veci zrušil prvostupňový rozsudok č. k. 28 Cb 2/2002-835 z 1. apríla 2010 a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V bode 2 odôvodnenia svojho rozhodnutia (týkajúceho sa predmetu sťažnosti, t. j. namietaného nepriznania oslobodenia od povinnosti zaplatiť súdny poplatok a neustanovenia advokáta) najvyšší súd oboznámil dôvody vedúce prvostupňový súd k zamietnutiu sťažovateľovej žiadosti vrátane jeho právneho záveru:

„K predchádzajúcej žiadosti o oslobodenie od súdneho poplatku zo dňa 04. 04. 2006 doložil doklad o potvrdení čistého príjmu zamestnanca za mesiace september až december 2005 v sume 66 472 Kč a za mesiace január až február 2006 v sume 32 445 Kč. K žiadosti o oslobodenie súdneho poplatku za odvolanie nepredložil žiadne doklady o príjmoch.

Súd žiadosť o oslobodenie od poplatkovej povinnosti posudzoval podľa § 138 ods. 1 O. s. p. a dospel k záveru, že žalobca nepreukázal, že by jeho majetkové a sociálne pomery boli výrazne horšie ako štandardné. Súd oslobodenie nepriznal a podľa § 30 O. s. p. nezistil splnenie predpokladov na ustanovenie zástupcu z radov advokátov.“

Potom oboznámil odvoláciu argumentáciu sťažovateľa:

„Žalobca podal proti uzneseniu odvolanie, v ktorom uviedol, že nebol súdom vyzvaný na preukázanie jeho majetkových pomerov. Poukázal, že už raz poslal čestné prehlásenie o jeho majetkových pomeroch.

Ďalej v odvolaní proti uzneseniu podrobne popisuje postup súdu v rámci prvostupňového konania v súvislosti s poplatkovou povinnosťou za podaný návrh a zaoberá sa najmä meritom veci. K samotnému nepriznaniu oslobodenia od poplatkovej povinnosti za podané odvolanie uviedol, že uznesenie považuje za nesprávne, v rozpore s ust. § 138 O. s. p.“

Svoje rozhodnutie najvyšší súd odôvodnil takto:

«... ako súd odvolací preskúmal napadnuté uznesenie v rozsahu podľa § 212 ods. 1, bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p. a dospel k záveru, že odvolanie nie je možné vyhovieť.

Z ustanovenia § 138 O. s. p. vyplýva, že pre posúdenie dôvodnosti žiadosti o oslobodenie od súdnych poplatkov sú rozhodujúce pomery účastníka, ktoré je účastník povinný preukázať vierohodným spôsobom. Ďalej je dôležitá výška súdneho poplatku a povaha spoplatňovaného úkonu i veci samej.

Zákon nevysvetľuje bližšie obsah pojmu „pomery účastníka“, bezpochyby však musí ísť o pomery majetkové (a ak je žiadateľom fyzická osoba, tak aj rodinné, sociálne a zdravotné) žiadateľa, majúce základ v okolnostiach, ktoré nie sú len dočasnej či prechodnej povahy a odôvodňujú záver, že ako poplatník celkom, či z časti (v prípade žiadosti o čiastočné oslobodenie od súdnych poplatkov) nemôže splniť poplatkovú povinnosť alebo že jej splnenie od neho nemôže spravodlivo žiadať.

V danom prípade, ak sa chce žalobca domáhať ochrany svojho práva, s ktorou bezprostredne súvisí aj zaplatenie súdneho poplatku, ako jedno z kritérií odvolacieho konania, mal by mať finančné prostriedky určené aj na tento účel, alebo si ich zadovážiť.

Samotná skutočnosť, že žiadateľ o oslobodenie nemá dostatok finančných prostriedkov ešte neznamená, že jeho majetkové pomery odôvodňujú oslobodenie od súdnych poplatkov. Ďalším dôvodom, ktorý predpokladá ust. § 138 O. s. p. na oslobodenie

od poplatkovej povinnosti je, že nejde o svojvoľné alebo zrejme bezúspešne uplatňovanie práva.

Námietke žalobcu, že už raz dôkaz o majetkových pomeroch predložil, je pre toto konanie irelevantná, lebo uvedené dôkazy slúžili ako podklad pre rozhodovanie o poplatkovej povinnosti za podaný návrh.

Nesporne účastníkovi, ktorému vznikla poplatková povinnosť, patrí právo požiadať o oslobodenie od tejto povinnosti, pritom však musia byť splnené zákonom predpokladané podmienky. Taktiež súčasťou takéhoto návrhu majú byť dôkazy, preukazujúce dôvodnosť žiadosti o oslobodenie. Žalobca však k podanej žiadosti o oslobodenie žiadne dôkazy nepredložil, až po podanom odvolaní predložil čestné vyhlásenia o tom, že nevlastní žiadne majetkové hodnoty ako sú cenné papiere, dlhopisy, ani hnutel'ny ani nehnuteľný majetok, nemá žiadne príjmy z iných zdrojov /nájomné, dary, pracovné záväzky/, že na účte v Českej sporiteľni mal k 23. 08. 2010 zostatok 8 428,32 Kč a nesplatený úver 55 910,70 Kč. Predložil potvrdenie o tom, že je zamestnaný a výšku priemernej mzdy k 27. 08. 2010 / 21 973 Kč/. Odvolací súd tieto dôkazy preskúmal a následne vyhodnotil, že neboli splnené predpoklady pre oslobodenie od poplatkovej povinnosti za podané odvolanie, teda ani ustanovenie advokáta ex offio, tak ako vyslovil súd prvého stupňa.

Najvyšší súd Slovenskej republiky vzhľadom na uvedené uznesenie súdu prvého stupňa podľa § 219 ods. 1, 2 O. s. p. ako vecne správne potvrdil.»

14. Podľa čl. 142 ods. 1 ústavy súdy rozhodujú v občianskoprávných a trestnoprávných veciach; súdy preskúmajú aj zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy a zákonnosť rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci, ak tak ustanoví zákon. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

15. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde. Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru má každý právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

16. Z ústavného vymedzenia postavenia a kompetencií všeobecných súdov a ústavného súdu v Slovenskej republike (porovnaj čl. 142 ods. 1, čl. 124 a čl. 127 ods. 1 ústavy) vyplýva, že rozhodovanie o oslobodení od platenia súdnych poplatkov v rámci občiansko/obchodnoprávných vecí patrí predovšetkým do právomoci všeobecných súdov.

17. Ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. V zásade preto nie je oprávnený posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani posudzovať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil.

18. Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci nie je úlohou ústavného súdu zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je kvalifikovaná už spomínaným princípom subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o namietaných zásahoch rozhoduje len v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve. V nadväznosti na to ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak

z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

19. Podstata argumentácie sťažovateľa sa koncentrovala (body 2, 3) na nedostatočne vykonané dokazovanie a z toho vyplývajúci nedostatočne zistený skutkový stav a z neho vyvedené nesprávne právne závery a tiež v napadnutom rozhodnutí najvyššieho súdu na absenciu relevantného zdôvodnenia ním potvrdených záverov a zistení prvostupňového súdu. Po predbežnom prerokovaní sťažnosti ústavný súd konštatuje, že v danej veci nezistil, že by uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 3 Obo 134/2010, 3 Obo 148/2010 z 29. novembra 2012 (v spojení s uznesením krajského súdu č. k. 28 Cb 2/02-864 z 2. augusta 2010) bol svojvoľný a že by tak zasahoval do základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Podľa názoru ústavného súdu základné právo na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemôže byť porušené iba tou skutočnosťou, že všeobecné súdy sa nestotožnia vo svojich záveroch s požiadavkami účastníka konania. Navyše treba uviesť, že z pohľadu ústavného súdu nemožno skutkové a právne závery najvyššieho súdu ani krajského súdu považovať za arbitrárne alebo zjavne neopodstatnené. Závery, ktoré v napadnutých rozhodnutiach v merite veci vyslovil krajský súd a ktoré boli potvrdené najvyšším súdom, vychádzajú z podrobnej analýzy skutkového stavu právnej veci sťažovateľa a ich závery nachádzajú oporu vo vykonanom dokazovaní.

20. Vychádzajúc z obsahu odôvodnenia napádaného uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 3 Obo 134/2010, 3 Obo 148/2010 z 29. novembra 2011 (tiež s prihliadnutím na obsah uznesenia krajského súdu č. k. 28 Cb 2/02-864 z 2. augusta 2010, ktoré bolo v odvolacom konaní preskúmané) dospel ústavný súd k záveru, že zo záverov najvyššieho súdu nevyplýva jednostrannosť alebo taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Z obsahu sťažnosti a príloh k nej pripojených ďalej vyplýva, že sťažovateľova sťažnosť o oslobodenie od súdnych poplatkov bola podrobená dvojinstančnej súdnej kontrole. Ústavný súd vzhľadom na to nedospel ani k názoru, že by závery najvyššieho súdu v predmetnej veci

bolo možné kvalifikovať ako arbitrárne, a tak nezlučiteľné so sťažovateľom označeným článkom dohovoru. Samotná skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným.

21. Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu (v jeho spojitosti s rozhodnutím krajského súdu) konštatuje, že najvyšší súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia podstatné pre posúdenie veci interpretoval a aplikoval, a jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne a právne akceptovateľné. Vzhľadom na aplikáciu príslušných na vec sa vzťahujúcich hmotnoprávných a procesnoprávných zákonných ustanovení je napadnuté rozhodnutie krajského súdu aj náležite odôvodnené.

22. Keďže ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu a sťažovateľom označenými právami (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru), ním podanú sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

23. Vzhľadom na to, že sťažovateľova sťažnosť bola odmietnutá ako celok, ústavný súd sa už jeho ďalšími návrhmi nezaoberal.

24. Nad rámec už uvedeného ústavný súd poukazuje na sťažovateľovu procesnú situáciu po vydaní napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, ktorá mu umožňuje/umožňovala v ďalšom priebehu súdneho konania účinne namietat' v sťažnosti namietané skutočnosti pre prípad, že by kvôli nezaplateniu súdneho poplatku malo dôjsť k zastaveniu konania, a tým aj k faktickému odmietnutiu žaloby sťažovateľa z procesných dôvodov (princíp subsidiarity). Sťažovateľ v takomto prípade (t. j. ak by súdny poplatok nezaplatil a konanie by bolo z tohto dôvodu zastavené) disponuje/disponoval nielen riadnym (odvolanie), ale aj mimoriadnym (dovolanie) opravným prostriedkom.

25. V závere ústavný súd poznamenáva, že pokiaľ sťažovateľ v sťažnosti uvádzal dovolacie rozhodnutie najvyššieho súdu (uznesenie sp. zn. 2 Obdo V 7/2012 z 31. mája 2012), argumentoval ním len zachovanie lehoty na podanie sťažnosti proti odvolaciemu rozhodnutiu najvyššieho súdu z 29. novembra 2012.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. októbra 2012